

Arrest

nr. 120 148 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Peshawar (provincie Khyber Pakhtunkhwa). U zou als ‘procurement officer’ gewerkt hebben voor de NGO ‘Associates in Development’ in de Tribal Area’s van 2005 tot 2007. U zou verantwoordelijk geweest zijn voor de bouwmaterialen bij de opbouw van scholen. In november 2007 zou u geholpen hebben een school te bouwen in Mohmand Agency. Het dorps hoofd werd als verantwoordelijke van de school aangesteld. Enkele dagen later zou u, samen met een chauffeur en een andere persoon, materiaal zijn gaan terughalen. U zou vastgesteld hebben dat de school geen studenten opving maar dat de gebouwen werden gebruikt voor het houden van dieren. Er zou een discussie ontstaan zijn met het dorps hoofd. U en de twee anderen zouden bedreigd zijn geweest. Er zouden schoten gelost zijn. U zou uw knie en enkel hebben verwond tijdens uw vlucht. U zou twee maanden bedlegerig geweest

zijn. Nadien zou u naar uw kantoor zijn teruggedaan en alles hebben uitgelegd. Het kantoor zou u ontslagen hebben omdat u een last werd voor hen. Enkele dagen later zou u een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban (getekend door Mangal Bagh) op uw adres te Peshawar. Twee of drie maanden later zou u een tweede dreigbrief hebben ontvangen. U zou naar Rawalpindi (provincie Punjab) zijn gegaan. U zette enkel uw werk als parttime leraar verder te Rawalpindi. In april 2008 zou u telefoon hebben gekregen van uw vader. Uw vader zou een pamflet hebben ontvangen met uw naam op. U zou alles aan uw vader hebben verteld en uw vader zou besloten hebben dat het beter was dat u het land zou verlaten. In de laatste week van mei 2008 zou u Pakistan hebben verlaten. Over land zou u via Iran en Turkije naar Griekenland hebben gereisd. Tot eind juli 2011 zou u in Griekenland hebben verbleven. U zou daarna via Italië en Frankrijk naar België gekomen zijn. U vroeg asiel aan in België op 19 september 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een bundel met identiteitsdocumenten (o.a. een kopie van 1 pagina van uw paspoort, originele identiteitskaart, originele geboorteakte, originele bankuittreksels, origineel domiciliëcertificaat en origineel madrassa certificaat), een bundel originele schooldiploma's betreffende uw studies te Pakistan, een bundel documenten aangaande uw activiteiten voor de NGO (o.a., brieven, badge en foto's) en een bundel aangaande de algemene situatie in Pakistan aangaande NGO's

Na het gehoor legde u op 25/04/2013 volgende documenten neer: een bundel documenten aangaande uw verblijf in het "VK" en een bundel aangaande uw beweerde problemen in het "VK".

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency ("UKBA"), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een 'Biometric Residence Permit' ("BRP") heeft aangevraagd op 15 juni 2009 (en ook verkregen) in Croydon (Verenigd Koninkrijk). U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u Pakistan verliet eind mei 2008 én dat u over land via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België kwam. Daarenboven gaf u aan dat u niet in het bezit was van visa of verblijven in andere lidstaten van de "EU" (zie verklaring "DVZ" punt 22-35).

U hield deze verklaringen ook vol tijdens het gehoor bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.2 tot p.7). Pas na confrontatie door het CGVS met de gegevens van het "UKBA" gaf u toe dat u gelogen hebt. U zou Pakistan reeds op 13 februari 2007 hebben verlaten. U zou met een studentervisum naar het "VK" hebben gereisd. Na de confrontatie legde u een kopie van uw visum neer (zie gehoorverslag CGVS p.9 en volgende en bundel 1, groene map). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweg deze feiten niet enkel, u heeft erook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

*U stelde dat een deel van uw asielrelaas verzonnen was (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw bewering in november 2006 bedreigd te zijn door de taliban omwille van uw werk voor de "NGO". **Ten eerste** is het opvallend gezien u beweerde dat u wel degelijk problemen zou hebben gekend in november 2006 dat u bijkomende problemen (o.a. hoeveelheid dreigbrieven) verzint, wat de oprechtheid van uw "waarachtige problemen" ondermijnt (zie gehoorverslag CGVS p.12). **Ten tweede** legde u de dreigbrief ook niet voor. U stelde dat u niet weet waar de brief zich bevindt (zie gehoorverslag CGVS p.12). U zou zich wel geïnformeerd hebben maar uw ouders stellen dat ze het niet kunnen vinden, wat niet kan overtuigen gezien het om een essentieel document gaat waardoor u besloot uw land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.12). **Ten derde** zou u de politie hebben gecontacteerd maar wederom legde u hiervan geen bewijs van neer. U stelde dat de politie echter geen document wilde opstellen omdat het niet onder hun jurisdictie viel (zie gehoorverslag CGVS p.13). Indien dit zo was, had u andere pogingen kunnen ondernemen om bescherming te verkrijgen zoals de hulp inroepen van een juridische bijstandsdienst, advocaat of hulporganisatie maar u hebt dit nagelaten te doen (zie gehoorverslag CGVS p.13). **Tot slot** dient er, nog te worden vastgesteld*

dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had gezien uw langdurige verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat het "VK" geen asiel zou accepteren van een persoon met een studentenvisum (zie gehoorverslag CGVS p.11). Dit is echter geen afdoende reden aangezien het Verenigd Koninkrijk gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en hier pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk gezien een verblijf van vier jaar is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Wat betreft uw activiteiten voor de "NGO" kunnen ook de nodige opmerkingen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat deze "NGO" nergens melding maakt van het beweerde feit dat u problemen zou gekend hebt door uw werk. De foto's tonen ook niet aan dat u tot november 2006 zou gewerkt hebben gezien bepaalde foto's gedateerd zijn op mei, juli en augustus 2006 (zie bundel 3, groene map). Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u waarschijnlijk wel ooit betrokken was bij het werk van de "NGO" (zie bundel 3, groene map), maar er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u hierdoor problemen zou hebben gekend in Pakistan (zie supra).

U stelde dat u problemen kende in het "VK" en u legde hiervan ook documenten van neer (zie bundel 6, groene map). Omwille van deze problemen (een schijnhuwelijk) zou u het "VK" hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.10). Deze problemen zijn van gemeenrechtelijke aard én enkel de vrees ten opzichte van het land van herkomst (Pakistan) dient beoordeeld te worden door het CGVS.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. U bent weliswaar afkomstig uit Khyber-Pakhtunkhwa, maar er kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een vrees te moeten kennen voor extremistische elementen. Niets staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook in de weg. Mocht u de lokale onveiligheid willen vermijden, dan kunt u zich nog steeds in een van de Pakistaanse grootsteden, die een grote Pashtoungemeenschap kennen, vestigen. U bent daarenboven ook het Engels machtig en u bent een hogeropgeleide volwassen man die zich elders op zelfstandige wijze zou kunnen vestigen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitsdocumenten en schooldocumenten kunnen zondermeer aanvaard worden aangezien uw identiteit niet betwist wordt (zie bundel 1 en 2, groene map). De bundel met algemene informatie (zie bundel 4, groene map) kan aanvaard worden maar doet niets ter zake aangezien uw asielaanvraag individueel wordt beoordeelt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, en tenslotte van de materiële motiveringsplicht, de onderzoeksplicht, en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een richtlijn van het UNHCR inzake de bewijslast in asielzaken, drie internetartikelen inzake moorden op NGO-medewerkers door moslimextremisten in Pakistan, een “*experience certificate*” van de NGO “*Associates in Development*”, een geografische kaart van Pakistan alsook drie persuittreksels betreffende gewapend geweld in Pakistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker van bij de aanvang van zijn asielprocedure ten aanzien van de Belgische overheden bedrieglijke en leugenachtige verklaringen aflegde over de datum van vertrek uit zijn land van herkomst, zijn reisweg, zijn daartoe gebruikte reisdocumenten, zijn verblijven in andere Europese landen alsook zijn verblijfsrechtelijke toestand aldaar. Zo verklaarde verzoeker bij de indiening van zijn asielaanvraag Pakistan in mei 2008 te hebben verlaten (Vragenlijst, vraag 9), stelde hij dat hij een identiteitskaart en paspoort had maar deze documenten in Pakistan had achtergelaten (*ibid.*, vraag 21), en beweerde hij via een zeer dure en lange illegale reis zonder enig identiteitsdocument Europa te hebben bereikt, waarbij hij lange perioden in Iran, Turkije, Griekenland en Italië doorbracht (*ibid.* vraag 34 en 35). Het is slechts na confrontatie met de informatie van verweerder, dat verzoeker toegeeft en verklaart dat hij Pakistan reeds in februari 2007 op legale wijze zou hebben verlaten, dat hij sindsdien op legale wijze in het Verenigd Koninkrijk verbleef, en dat hij aldaar eind 2010 strafrechtelijke problemen had, waardoor hij besloot naar België te komen (gehoorverslag p. 9 – 10). Op basis van deze vaststelling kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden door bewust valse verklaringen af te leggen omtrent cruciale aspecten van zijn asielrelaas. Deze houding is onverenigbaar met de voorgehouden vrees voor vervolging en ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoeker.

Dat verzoeker deze feiten bewust heeft achtergehouden omdat hij een probleem had in Engeland (*ibid.*, 10) is geen aannemelijke verklaring. Voor iedere vorm van internationale bescherming is de verzoeker immers gehouden tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Verzoekers bedrieglijke verklaringen over een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk hebben dan ook een negatieve weerslag op de algemene geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De vaststelling bovendien dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, hoewel hij hiertoe wel de kans had is overigens weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Temeer nu uit zijn huidige verklaringen blijkt dat verzoeker reeds voor zijn komst naar het Verenigd Koninkrijk problemen kende in Pakistan. Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker bovendien uitdrukkelijk dat hij geen asiel aanvraag in Engeland omdat hij familie heeft in Pakistan die hij nog wil zien en hij overigens legaal in Engeland was met een studentenuisum (gehoorverslag, 10). Een dergelijke houding relativeert de aangevoerde vrees voor vervolging op ernstige wijze en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker na een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk naar België reisde en pas hier een asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn paspoort. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij dit paspoort *“in Pakistan had achtergelaten”*, bleek het paspoort door hem ooit eens gebruikt te zijn geweest voor de Hady, en ondertussen (sedert 2005) reeds lang vervallen. Het document zou zich bevinden ergens in Pakistan, *“bij de familiedocumenten, wellicht”* (gehoorverslag p. 6). Na confrontatie met het gegeven dat hij in 2009 nog met zijn eigen authentieke paspoort een verlenging van zijn Britse verblijfstitel had aangevraagd en verkregen, verklaarde verzoeker dan weer dat *“dit paspoort geconfisqueerd is door de (Britse) autoriteiten”*, maar dat hij *“wel nog een kopie van het paspoort en de visa had”*. Van die inbeslagname zou verzoeker geen enkel bewijs hebben, gezien de *“UKBA al zijn emails veranderden en vernietigden”* (*ibid.*, p. 10). Gelet op deze steeds wisselende, ongeloofwaardige verklaringen, en vooral gelet op het feit dat verzoeker er blijkbaar plots wel in slaagde om op 26 februari 2013 kopie van slechts enkele bladzijden uit dat paspoort aan verweerder te overhandigen, sterkt het vermoeden dat verzoeker tot op heden in het bezit is van dat paspoort, doch dit bewust achterhoudt teneinde bepaalde gegevens te verhullen.

Bovenstaande vaststellingen verhinderen de Belgische overheden om een correct beeld te vormen over verzoekers werkelijke nood aan bescherming. Meer bepaald verhindert verzoeker de Belgische overheden om vast te stellen wanneer en onder welke omstandigheden hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Zo verklaarde verzoeker in november 2007 gewond te zijn geraakt tijdens zijn werk voor een NGO en in april 2008 uiteindelijk gevlucht te zijn na schriftelijke bedreigingen van de taliban, die opnieuw hun oorsprong vinden in die tewerkstelling (vragenlijst vraag 5; gehoorverslag p. 7). Hoger bleek evenwel dat verzoeker zijn verklaringen over de datum van vertrek gedurende zijn asielaanvraag herhaaldelijk heeft gewijzigd. Hierdoor ontstaan sterke twijfels over verzoekers laatste verklaring ter zake, namelijk dat hij op 13 februari 2007 Pakistan zou hebben verlaten met een vlucht via Dubai naar Londen (gehoorverslag, p. 12). Uit de fotokopie van de voorpagina van zijn paspoort blijkt daarenboven dat verzoeker dit paspoort al op 28 januari 2006 verkreeg, waardoor het vermoeden rijst dat verzoeker al veel eerder uit zijn land was vertrokken, al dan niet naar het Verenigd Koninkrijk. Ten overvloede kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker zijn problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt aangezien: *“Wat betreft uw activiteiten voor de “NGO” kunnen ook de nodige opmerkingen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat deze “NGO” nergens melding maakt van het beweerde feit dat u problemen zou gekend hebt door uw werk. (...) Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u waarschijnlijk wel ooit betrokken was bij het werk van de “NGO” (zie bundel 3, groene map), maar er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u hierdoor problemen zou hebben gekend in Pakistan (zie supra).”* De zin in het door verzoekers neergelegde attest *“in spite of his personal risk in the areas he has been working in”* is in weerwil van verzoekers bewering geenszins een bewijs van de persoonlijke problemen die hij beweert ondervonden te hebben.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat het relaas van verzoeker toch geloofwaardig zou zijn, *quod non*, kan worden vastgesteld dat de ingeroepen problemen niet langer actueel zijn. Volgens verzoekers laatste versie van de feiten is hij immers sinds februari 2007 niet meer in Pakistan geweest, wat erop wijst dat de beweerde activiteiten voor de NGO al dateren van minstens zeven jaar geleden. Er is aldus geen argument dat erop wijst dat verzoeker ten gevolge van zijn activiteiten actueel nog een risico zou kunnen lopen op vervolging.

Deze vaststellingen volstaan om niet langer geloof te hechten aan verzoekers bewering zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of omwille van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de mogelijkheid op het lopen van een reëel risico als gevolg van willekeurig gewapend geweld, oordeelde verwerende partij dat het gewapende geweld in Pakistan zich beperkt tot de Noordelijke grensregio met Afghanistan, en dat er voor verzoeker een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voor handen is in de grote steden van zijn land van herkomst.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat er in zijn regio van herkomst een gewapend conflict aan de gang is, hetgeen hij wenst te staven met drie persuittreksels over gewapend geweld in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Verzoeker ontkent verder dat er voor hem een intern hervestigingsalternatief voor handen is in de grote steden van zijn land van herkomst en betwist daarbij zowel de 'redelijkheid' als de 'veiligheid' van een hervestiging aldaar. Ten aanzien van deze beide vereisten meent verzoeker dat de bewijslast bij verwerende partij ligt, die daarin zou zijn tekortgeschoten, waarin verzoeker een schending ontwaart van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de onderzoeksplicht, de betreffende UNHCR-richtlijn evenals artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een regionaal conflict binnen Pakistan gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa waar verzoeker van afkomstig is.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, geüpdatet op 25 november 2013 en toegevoegd bij de aanvullende nota van 23 januari 2014 blijkt dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is zoals de bestreden beslissing stelt, relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, *targeted killings*, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Hieruit blijkt dat het geweld in deze provincies niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou blijken dat deze analyse van de veiligheidssituatie in de overige provincies van Pakistan onjuist zou zijn.

Gelet op verzoekers profiel, dat van een hoger opgeleide jonge man die verschillende talen spreekt waaronder het Engels kon de bestreden beslissing concluderen dat er in hoofde van verzoeker geen redenen zijn die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in de overige grote steden in Pakistan over een redelijk en veilig beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker, hoewel geboren in Peshawar, zelf verklaarde verschillende jaren in Rawalpindi gewoond te hebben (gehoorverslag, 7; verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 9).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het leveren van kritiek op de bestreden beslissing doch blijft in gebreke redenen aan te brengen die zich zouden verzetten tegen een vestigingsalternatief in de grote steden in Pakistan. De verschillende documenten door verzoeker gevoegd bij verzoekschrift doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Uit geen van deze documenten blijkt immers dat er in heel Pakistan een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet heerst of dat er specifieke redenen met betrekking tot verzoekers persoonlijke profiel voorhanden zouden zijn die zich verzetten tegen een intern vestigingsalternatief.

Deze vaststellingen volstaan om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER